

Er woedt in de industrie een levendige discussie zin en onzin van indexbeleggen. De voorstanders roemen de lage kosten, de eenvoud en de transparantie. De tegenstanders - veelal vertegenwoordigers van actieve fondshuizen - wijzen op de nadelen: je krijgt niet meer dan de marktperformance, liquiditeit en verhandelbaarheid is een risico.

De voordelen zijn evident: de kosten zijn lager dan van actief beheerde fondsen. Je hebt geen dure fondsmanagers nodig en ook geen omvangrijke onderzoeksafdeling.

Je volgt als belegger eenvoudigweg de markt, en omdat het voor de grote beursindices doorgaans efficiënte markten zijn kun je die markten ook zelden verslaan.

De nadelen spreken ook voor zich: met indexbeleggen alleen kun je niet echt een portefeuille opbouwen die aansluit bij je eigen beleggingsdoelstellingen. Je doet wat iedereen doet en dus krijg je als pure passieve belegger ook nooit meer dan wat de markt als geheel krijgt.

'Kuddegedrag', noemde oud-minister Gerrit Zalm dat jaren geleden. Mag zo zijn, maar er zijn maar heel weinig actieve fondsmanagers die het over langere periode beter doen dan diezelfde markt.

Core-satellite

Er lijkt nu een compromis in de maak: core-satellite. Daarbij wordt 70 tot 80 procent van de portefeuille op basis van een strategische asset allocatie ingericht. Wat zijn je lange termijn doelstellingen en wat is er nodig om die doelstelling te bereiken?

Op basis daarvan wordt de basis van de portefeuille samengesteld, die beta-gericht is en een evenwicht probeert te vinden tussen rendement en risico.

Het resterende deel van de portefeuille is voor actieve beleggingsfondsen met een bewezen track record, die voor de portefeuille als geheel voor outperformance moeten zorgen.

Door onze redactie
maandag, 18 mei 2009 09:51

Pensioenfondsen als PGGM werken al op deze manier.